

31987L0102

22.6.1986

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 42/48

DYREKTYWA RADY
z dnia 22 grudnia 1986 r.
w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw
Członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego

(87/102/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

istnieją znaczne różnice w przepisach Państw Członkowskich w dziedzinie kredytu konsumenckiego;

te różnice w prawie mogą prowadzić do zakłócenia konkurencji między kredytodawcami na wspólnym rynku;

różnice te ograniczają możliwości uzyskania przez konsumenta kredytu w innych Państwach Członkowskich; mają one wpływ na wielkość oraz charakter kredytu, jak również na zakup towarów i usług;

w rezultacie różnice te mają wpływ na swobodny przepływ towarów i usług możliwych do uzyskania przez konsumentów na kredyt i w ten sposób bezpośrednio oddziałują na funkcjonowanie wspólnego rynku;

biorąc pod uwagę zwiększanie się wielkości kredytu udzielonego konsumentom we Wspólnocie, ustanowienie wspólnego rynku w zakresie kredytu konsumenckiego byłoby korzystne zarówno dla konsumentów, kredytodawców, producentów, hurtowników i detalistów jak i usługodawców;

programy Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej w kwestii polityki ochrony i informowania konsumentów ⁽⁴⁾ przewidują między innymi, że konsument powinien być chroniony przed nieuczciwymi warunkami udzielania kredytu i że harmonizacja

ogólnych warunków regulujących kredyt konsumencki traktowana jest priorytetowo;

różnice w prawie i praktyce prowadzą do nierównej ochrony konsumenta w zakresie kredytu konsumenckiego między jednym a drugim Państwem Członkowskim;

w ostatnich latach nastąpiło dużo zmian w rodzajach kredytów dostępnych i wykorzystywanych przez konsumentów; wciąż powstają i rozwijają się nowe formy kredytu konsumenckiego;

konsument powinien otrzymywać stosowną informację o warunkach i kosztach kredytu oraz o swoich zobowiązaniach; informacja ta zawiera między innymi roczną stopę oprocentowania kredytu lub, jeśli takiej informacji zabraknie, całkowitą kwotę, jaką konsument ma zapłacić za kredyt; do czasu ustalenia wspólnotowej metody lub metod obliczania rocznej stopy oprocentowania Państwa Członkowskie powinny zachować istniejące metody lub praktyki obliczania tej stopy lub, jeśli ich zabraknie, powinny ustalić przepisy w celu określania całkowitego kosztu kredytu dla konsumenta;

warunki udzielania kredytu mogą być dla konsumenta niekorzystne; można osiągnąć lepszą ochronę konsumenta poprzez przyjęcie niektórych wymogów, które będą stosowane do wszystkich form kredytu;

uwzględniając charakter niektórych umów kredytu lub rodzajów transakcji, umowy takie lub transakcje powinny być częściowo lub w całości wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy;

Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość, po konsultacji z Komisją, wyłączenia z dyrektywy niektórych form kredytu o charakterze niekomercyjnym, udzielanych na szczególnych warunkach;

praktyka istniejąca w niektórych Państwach Członkowskich w odniesieniu do poświadczonych dokumentów sporządzonych przed notariuszem lub sędzią zezwala na niestosowanie niektórych przepisów niniejszej dyrektywy niepotrzebnych w przypadku takich dokumentów; Państwa Członkowskie mają możliwość wyłączenia takich dokumentów spod tych przepisów;

umowy kredytu na bardzo wysokie kwoty zazwyczaj różnią się od zwykłych umów o kredyt konsumencki; zastosowanie przepisów niniejszej dyrektywy do umów na bardzo niskie kwoty mogłoby stworzyć niepotrzebne obciążenia administracyjne zarówno dla konsumentów, jak i dla kredytodawców; dlatego umowy poniżej lub powyżej określonych limitów finansowych są wyłączone z dyrektywy;

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 27.3.1979, str. 4 oraz Dz.U. C 183 z 10.7.1984, str. 4.⁽²⁾ Dz.U. C 242 z 12.9.1983, str. 10.⁽³⁾ Dz.U. C 113 z 7.5.1980, str. 22.⁽⁴⁾ Dz.U. C 92 z 25.4.1975, str. 1 oraz Dz.U. C 133 z 3.6.1981, str. 1.

przekazanie informacji na temat kosztu kredytu za pośrednictwem ogłoszeń oraz w lokalu przedsiębiorstwa kredytodawcy lub brokera kredytowego może ułatwić konsumentowi porównanie różnych ofert;

ochrona konsumenta jest pełniejsza, jeśli umowy kredytu sporządzone są na piśmie i zawierają niektóre minimalne dane dotyczące warunków umownych;

w przypadku kredytu udzielonego na nabycie towarów Państwa Członkowskie ustanawiają warunki, na jakich towary mogą być odzyskane, szczególnie jeśli konsument nie wyraził swojej zgody; rozliczenie między stronami jest sporządzone w taki sposób, aby gwarantowało, że odzyskanie towaru nie pociąga za sobą jakiegokolwiek bezpodstawnego wzbogacenia się;

konsument ma możliwość wypełnienia zobowiązań przed terminem płatności; wówczas konsument powinien mieć prawo do słusznego zmniejszenia całkowitego kosztu kredytu;

przydzielenie praw kredytodawcy wynikłych z umowy kredytu nie powinno osłabiać pozycji konsumenta;

Państwa Członkowskie, które dopuszczają użycie przez konsumentów weksli, skryptów dłużnych lub czeków w związku z umowami kredytu, gwarantują, że konsument jest odpowiednio chroniony w przypadku wykorzystania tych dokumentów;

jeśli chodzi o towary lub usługi, których uzyskanie na kredyt konsument zagwarantował sobie umową, powinien on, przynajmniej w okolicznościach określonych poniżej, mieć dodatkowo do jego zwykłych praw umownych, prawa względem kredytodawcy oraz wobec dostawcy towarów lub podmiotu świadczącego usługi; wyżej określone okoliczności to takie, w których kredytodawca i dostawca towarów czy podmiot świadczący usługi posiadają zawartą wcześniej umowę, w świetle której kredyt udzielany jest wyłącznie przez tego kredytodawcę klientom tego dostawcy czy podmiotu świadczącego usługi, w celu umożliwienia konsumentowi nabycia towarów lub usług świadczonych przez tego dostawcę lub podmiot świadczący usługi;

ecu jest walutą określoną w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3180/78 ⁽¹⁾, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 2626/84 ⁽²⁾; Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość, w pewnych granicach, zaokrąglania kwot w walutach krajowych wynikłych z przeliczenia kwot niniejszej dyrektywy wyrażonych w ecu; kwoty w niniejszej dyrektywie powinny być okresowo badane w świetle tendencji gospodarczych i monetarnych we Wspólnocie i, jeśli zajdzie taka konieczność, skorygowane;

⁽¹⁾ Dz.U. L 379 z 30.12.1978, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 247 z 16.9.1984, str. 1.

Państwa Członkowskie przyjmują odpowiednie środki w celu upoważnienia osób oferujących kredyt lub oferujących pośrednictwo w zawarciu umowy kredytu lub w celu kontrolowania lub monitorowania działalności osób udzielających kredyt lub pośredniczących w jego udzieleniu lub w celu umożliwiania konsumentom składania skargi w sprawie umów kredytu lub warunków ich udzielenia;

umowy kredytu nie odstępują, ze szkodą dla konsumenta, od przepisów przyjętych przy wykonywaniu niniejszej dyrektywy lub odpowiadających jej przepisom; sposób w jaki umowy są formułowane nie powinien skutkować omijaniem tych przepisów;

jeżeli niniejsza dyrektywa przewiduje pewien stopień zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego oraz pewien poziom ochrony konsumenta, nie należy uniemożliwiać Państwu Członkowskiemu zachowania lub przyjęcia bardziej rygorystycznych środków ochrony konsumenta, z należywym uwzględnieniem ich zobowiązań wynikających z Traktatu;

nie później niż do dnia 1 stycznia 1995 r. Komisja powinna przedstawić Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania niniejszej dyrektywy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do umów o kredyt konsumencki.

2. Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „konsument” oznacza osobę fizyczną, która w transakcjach objętych niniejszą dyrektywą działa w celach niezwiązanych z jej działalnością handlową lub zawodową;
- b) „kredytodawca” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która udziela kredytu w ramach wykonywanej działalności handlowej lub zawodowej albo grupę takich osób;
- c) „umowa kredytu” oznacza umowę, w ramach której kredytodawca udziela lub przyrzeka udzielić konsumentowi kredytu w formie płatności odroczonej, pożyczki lub innej podobnej usługi finansowej.

Umowy na stałe świadczenie usług użyteczności publicznej lub innych, gdy konsument ma prawo do ratalnej zapłaty za okresy ich świadczenia, nie są uważane za umowy kredytu do celów niniejszej dyrektywy;

- d) „całkowity koszt kredytu” oznacza wszystkie koszty kredytu łącznie z odsetkami i innymi opłatami bezpośrednio związanymi z umową kredytu, ustalone zgodnie z przepisami lub praktykami istniejącymi lub które mają zostać ustanowione przez Państwa Członkowskie;

- e) „roczna stopa oprocentowania” oznacza całkowity koszt kredytu, jaki poniesie konsument, wyrażony w postaci rocznego oprocentowania kwoty udzielonego kredytu i obliczonego zgodnie z istniejącymi metodami Państw Członkowskich.

Artykuł 2

1. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- a) umów kredytu lub umów będących przyrzeczeniem udzielenia kredytu:
- przeznaczonego przede wszystkim do celów nabycia lub zachowania praw własności gruntu albo istniejącego lub projektowanego budynku,
 - przeznaczonego do celów renowacji lub modernizacji budynku;
- b) umów najmu z wyjątkiem tych, które zastrzegają sobie, że prawo własności ostatecznie zostanie przeniesione na najemcę;
- c) kredytów udzielanych lub dostępnych bez spłaty odsetek lub jakichkolwiek innych opłat;
- d) umów kredytu, według których nie są pobierane żadne odsetki, pod warunkiem że konsument wyraża zgodę na spłacenie kredytu w formie spłaty jednorazowej;
- e) kredytu w formie zaliczki na przekroczenie salda na rachunku bieżącym, udzielonych przez instytucję kredytową lub instytucję finansową, innych niż rachunek karty kredytowej.
- Niemniej jednak przepisy art. 6 mają zastosowanie do takich kredytów;
- f) umów kredytu dotyczących kwot mniejszych niż 200 ECU lub większych niż 20 000 ECU;
- g) umów kredytu, zgodnie z którymi konsument zobowiązany jest do spłacenia kredytu:
- w okresie nieprzekraczającym trzech miesięcy,
 - lub maksymalnie w czterech ratach, w okresie nieprzekraczającym 12 miesięcy.

2. Państwo Członkowskie może, po konsultacji z Komisją, wyłączyć ze stosowania niniejszej dyrektywy niektóre rodzaje kredytów, które spełniają następujące warunki:

- udzielane są według stóp obliczonych poniżej aktualnych stóp rynkowych, oraz
- nie są dostępne dla ogółu społeczeństwa.

3. Przepisy art. 4 i art. 6-12 nie mają zastosowania do umów kredytu lub umów będących przyrzeczeniem udzielenia kredytu zabezpieczonego hipoteką na nieruchomości, o ile nie zostały one uprzednio wyłączone z dyrektywy, zgodnie z ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu.

4. Państwa Członkowskie mogą wyłączyć z przepisów art. 6-12 umowy kredytu zawierane w formie poświadczonych dokumentów podpisanych przez notariusza lub sędziego.

Artykuł 3

Bez uszczerbku dla dyrektywy Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych,

wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących reklamy wprowadzającej w błąd ⁽¹⁾ oraz dla przepisów i zasad stosowanych w przypadku nieuczciwej reklamy, jakiegokolwiek reklamy lub jakiegokolwiek oferty wystawionej w lokalu przedsiębiorstwa oferującego kredyt albo oferującego pośrednictwo w zawarciu umowy kredytu, w której wskazane są stopa oprocentowania lub jakiegokolwiek liczby związane z kosztem kredytu, zawiera również roczną stopę oprocentowania za pomocą reprezentatywnego przykładu, jeśli nie można tego przedstawić w inny sposób.

Artykuł 4

1. Umowy kredytu zawierane są na piśmie. Konsument otrzymuje egzemplarz umowy.

2. Umowa w formie pisemnej zawiera:

- a) określenie rocznej stopy oprocentowania;
- b) określenie warunków, na jakich roczna stopa oprocentowania może zostać zmieniona.

W przypadkach, w których niemożliwe jest określenie rocznej stopy oprocentowania, konsumentowi zostaje przekazana stosowna informacja zawarta w umowie w formie pisemnej. Informacja ta zawiera przynajmniej informacje przewidziane w art. 6 ust. 1 tiret drugie.

3. Umowa w formie pisemnej w dalszej swej części zawiera inne istotne warunki umowy.

Na zasadzie przykładu Załącznik do niniejszej dyrektywy zawiera wykaz takich warunków, których włączenia do umowy w formie pisemnej jako istotnego elementu mogą żądać Państwa Członkowskie.

Artykuł 5

Na zasadzie odstępstwa od art. 3 i 4 ust. 2 oraz będącej w toku ustalania decyzji w sprawie wprowadzenia wspólnotowej metody lub metod do obliczania rocznej stopy oprocentowania te Państwa Członkowskie, które w chwili notyfikacji niniejszej dyrektywy nie wymagają wykazywania rocznej stopy oprocentowania lub które nie mają ustalonej metody jej obliczania, wymagają przynajmniej wskazania całkowitego kosztu kredytu, jaki poniesie konsument.

Artykuł 6

1. Bez względu na wyłączenie przewidziane w art. 2 ust. 1 lit. e) tam, gdzie jest umowa między instytucją kredytową lub instytucją finansową a konsumentem na udzielenie kredytu w formie zaliczki na rachunku bieżącym, innym niż rachunki karty kredytowej, konsument jest powiadamiany podczas lub przed zawarciem umowy:

- o limicie kredytu, jeśli taki istnieje,
- o rocznej stopie oprocentowania oraz opłatach stosowanych od chwili zawarcia umowy i warunkach, na jakich mogą one być zmienione,
- procedurze wypowiedzenia umowy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 250 z 19.9.1984, str. 17.

Informacje te zostaną potwierdzone na piśmie.

2. Ponadto podczas trwania umowy konsument jest informowany o każdej zmianie dotyczącej rocznej stopy oprocentowania lub odnośnych opłatach, gdy taka zmiana nastąpi. Informacja ta może być przekazana w formie wyciągu z rachunku lub w innej formie przyjętej przez Państwa Członkowskie.

3. W Państwach Członkowskich, w których za milcząca zgodą dopuszczalne jest przekroczenie stanu rachunku, dane Państwa Członkowskie zagwarantują, że konsument jest informowany o rocznej stopie oprocentowania i stosowanych opłatach oraz o jakichkolwiek ich zmianach, w sytuacji gdy przekroczenie stanu rachunku wydłuży się poza okres trzech miesięcy.

Artykuł 7

W przypadku kredytu udzielonego na zakup towarów Państwa Członkowskie ustanawiają warunki, na jakich towary mogą być odzyskane, szczególnie jeśli konsument nie wyraził swojej zgody. Dodatkowo zagwarantują one, że kiedy kredytodawca odzyskuje posiadanie towaru, rozliczenie między stronami zostanie sporządzone w taki sposób, aby zagwarantować, że odzyskanie nie pociąga za sobą jakiegokolwiek bezpodstawnego wzbogacenia się.

Artykuł 8

Konsument ma prawo do wypełnienia zobowiązań określonych w umowie kredytu przed czasem ustalonym w umowie. W tym przypadku, zgodnie z prawem przewidzianym w Państwie Członkowskim, konsument ma prawo do słusznego zmniejszenia całkowitego kosztu kredytu.

Artykuł 9

Gdy prawa kredytodawcy, zgodnie z umową kredytu, przeniesione są na osobę trzecią, konsument ma prawo do wniesienia przeciwko tej osobie trzeciej każdego zarzutu, jaki był możliwy w stosunku do pierwotnego kredytodawcy, łącznie z zarzutem potrącenia, jeśli jest ono dopuszczalne w zainteresowanych Państwach Członkowskich.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie, które w związku z umowami kredytu zezwalają konsumentowi na:

- a) dokonywanie wpłat za pomocą weksli, włączając skrypt dłużny;
- b) udzielanie gwarancji za pomocą weksli, włączając skrypt dłużny oraz чеки,

gwarantują, że konsument jest wystarczająco chroniony podczas korzystania z tych dokumentów w tych celach.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że istnienie umowy kredytu w żaden sposób nie wpłynie na prawa konsumenta wobec dostawcy towarów lub podmiotu świadczący usługi, które zostały zakupione na mocy takiej umowy, w przypadkach gdy towary

lub usługi nie są dostarczone czy świadczone lub z innych powodów nie są zgodne z umową o ich dostarczenie czy świadczenie.

2. Konsument ma prawo podjąć środki prawne przeciwko kredytodawcy jeżeli:

- a) w celu zakupu towarów lub uzyskania usługi konsument zawiera umowę kredytu z osobą inną niż dostawca towarów lub podmiot świadczący usługi;

oraz

- b) kredytodawca i dostawca towarów lub podmiot świadczący usługi sporządzili wcześniejszą umowę, na mocy której kredyt dostępny jest wyłącznie od tego kredytodawcy dla klientów tego dostawcy lub podmiotu świadczącego usługi na nabycie towarów lub usług od tego dostawcy towarów lub podmiotu świadczącego usługi; oraz

- c) konsument wymieniony w lit. a) uzyskuje swój kredyt zgodnie ze sporządzoną wcześniej umową; oraz

- d) towary lub usługi objęte umową kredytu nie są dostarczone ani świadczone lub są dostarczone czy świadczone częściowo, lub nie są zgodne z umową o ich dostarczenie czy świadczenie; oraz

- e) konsument podjął środki prawne przeciwko dostawcy towarów lub podmiotowi świadczącemu usługi, ale bez uzyskania zadośćuczynienia, do którego jest uprawniony.

Państwa Członkowskie określają, w jakim zakresie i na jakich warunkach te środki prawne mogą być wykorzystywane.

3. Ustęp 2 nie ma zastosowania, jeśli pojedyncza omawiana transakcja nie przekracza kwoty równoważnej 200 ECU.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie:

- a) gwarantują, że osoby oferujące kredyt lub oferujące pośrednictwo w zawarciu umowy kredytu uzyskają urzędowe zezwolenie na taką działalność, ściśle określone, lub jako dostawcy towarów i podmioty świadczące usługi; lub

- b) gwarantują, że osoby udzielające kredyt lub pośredniczące w udzieleniu kredytu podlegają kontroli lub monitorowaniu przez instytucję lub oficjalny organ; lub

- c) popierają ustanowienie właściwych organów rozpatrujących skargi dotyczące umów kredytu lub warunków udzielania kredytu oraz zapewnią stosowne informacje lub porady konsumentom, których to dotyczy.

2. Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że zezwolenie określone w ust. 1 lit. a) nie jest wymagane, jeśli osoby oferujące zawarcie lub pośredniczące w zawarciu umowy kredytu spełniają warunki określone w art. 1 pierwszej dyrektywy Rady z dnia 12 grudnia 1977 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe ⁽¹⁾ i mają zezwolenie, zgodnie z przepisami tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 322 z 17.12.1977, str. 30.

Jeśli osoby udzielające kredytu lub pośredniczące w jego udzieleniu otrzymały zezwolenie zarówno w sposób ściśle określony, zgodnie z przepisami ust. 1 lit. a), jak również z przepisami wyżej wymienionej dyrektywy, jednak drugie zezwolenie zostanie później cofnięte, to właściwy organ odpowiedzialny za wydawanie określonych zezwoleń na udzielanie kredytu, zgodnie z ust. 1 lit. a), jest powiadamiany i decyduje, czy zainteresowane osoby mogą nadal udzielać kredytów lub pośredniczyć w ich udzieleniu, czy też określone zezwolenie, zgodnie z ust. 1 lit. a), powinno zostać cofnięte.

Artykuł 13

1. Do celów niniejszej dyrektywy ecu jest walutą zdefiniowaną w rozporządzeniu (EWG) nr 3180/78, zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 2626/84. Równowartość w walucie krajowej będzie początkowo obliczana według kursu obowiązującego w dniu przyjęcia niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie mogą zaokrąglać kwoty w walucie krajowej wynikające ze zamiany kwot podanych w ecu, pod warunkiem że takie zaokrąglenie nie przekroczy 10 ECU.

2. Co pięć lat, przy czym po raz pierwszy w 1995 r., Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, zbada i, jeśli zajdzie taka potrzeba, skoryguje kwoty zawarte w niniejszej dyrektywie, zgodnie z tendencjami gospodarczymi i finansowymi we Wspólnocie.

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie zapewni, aby umowy kredytu nie naruszały, ze szkodą dla konsumenta, przepisów prawa krajowego przyjętych w wykonaniu niniejszej dyrektywy lub z nią zgodnych.

2. Państwa Członkowskie zapewnią ponadto, aby przepisy, które przyjęły w wykonaniu niniejszej dyrektywy, nie były omijane poprzez specjalny sposób formułowania umów, w szczególności poprzez metodę rozdzielania kwoty kredytu na kilka umów.

Artykuł 15

Niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody dla Państw Członkowskich w zachowaniu lub przyjęciu bardziej rygorystycznych przepisów w celu ochrony konsumentów, zgodnie z ich zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1990 r. i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjęte w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 17

Przed dniem 1 stycznia 1995 r. Komisja przedstawia Radzie sprawozdanie dotyczące zastosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1986 r.

W imieniu Rady

G. SHAW

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

WYKAZ WARUNKÓW OKREŚLONYCH W ART. 4 UST. 3

1. **Umowy kredytu na finansowanie dostawy towarów lub świadczenie usług:**
 - i) opis towarów lub usług objętych umową;
 - ii) cena gotówkowa i cena do zapłaty na podstawie umowy kredytu;
 - iii) wysokość ewentualnej zaliczki, ilość i wysokość rat oraz terminy płatności lub metoda ich określania, jeśli nie są znane w chwili zawarcia umowy;
 - iv) wskazanie, że konsument będzie miał prawo, zgodnie z art. 8, do zmniejszenia kwoty, jeśli dokona wcześniejszej spłaty;
 - v) wskazanie właściciela towarów (jeśli prawo własności nie zostaje przeniesione natychmiast na konsumenta) i warunki, na jakich konsument stanie się ich właścicielem;
 - vi) określenie wymaganego zabezpieczenia, o ile jest wymagane;
 - vii) okres możliwości wycofania się z umowy, o ile taki istnieje;
 - viii) wskazanie wymaganego ubezpieczenia (ubezpieczeń), o ile są wymagane oraz wówczas gdy wybór ubezpieczyciela nie podlega decyzji konsumenta, wskazanie kosztu z nim związanego.
 2. **Umowy kredytu realizowane za pomocą kart kredytowych:**
 - i) wysokość limitu kredytowego, o ile istnieje;
 - ii) warunki spłaty lub sposoby ich określenia;
 - iii) okres wycofania się z umowy, o ile taki istnieje.
 3. **Umowy kredytu realizowane za pomocą rachunku bieżącego, które nie są objęte przez inne przepisy dyrektywy:**
 - i) wysokość limitu kredytowego, o ile istnieje, lub metoda jego określenia;
 - ii) warunki wykorzystania i spłaty;
 - iii) okres wycofania się z umowy, o ile taki istnieje.
 4. **Inne umowy kredytu objęte dyrektywą:**
 - i) wysokość limitu kredytowego, o ile istnieje;
 - ii) wskazanie wymaganego zabezpieczenia, o ile takie istnieje;
 - iii) warunki spłaty;
 - iv) okres możliwości wycofania się z umowy, o ile taki istnieje;
 - v) wskazanie, że konsument będzie uprawniony, jak określono w art. 8, do zmniejszenia kwoty, jeśli dokona wcześniejszej spłaty.
-